SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3 | MARTS 1952 | 101. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3 MARTS 1952 101. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 8,50 kr. i Danmark og 1,75 $ i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til
Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Forside-billedet:
Den første Kvindelig hjælpeforenings bestyrelse: Elizabeth Ann Whitney, Emmeline B. Wells, Eliza R. Snow

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Vi, som er medlemmer af Kirken og har en bedre forståelse af livet og dets hensigter, og nyder alle de mange velsignelser, som vi gør, burde i sandhed bøje os ydmygt og udtrykke vor taknemmelighed for de velsignelser, som Gud så nådigt har givet til hele menneskeheden.

Utaknemmelighed er måske en af de største synder i livet. Den skaber en hindring mellem menneskene og udelukker lyset fra Guds ånd. Den gør det menneske, som lader den vokse, til et egoistisk, ynkeligt væsen. Den dræber troen og bringer mennesket til det mørkets rige, hvor han er underkastet Satans prøver og fristelser. For den er et af djævelens våben.

Vi som et folk skulle være taknemmelige mod vor Fader i himlen. Han har givet os Jesu Kristi evangelium. Vi har præstedømmet og de velsignelser, der ledsager det. Vi har det privilegium at kunne tjene i Hans navn.

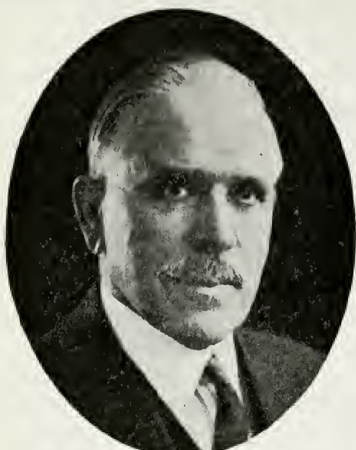
For at være taknemmelig må man ofte tælle Hans mange velsignelser og derefter alvorligt og begejstret udtrykke den taknemmelighed, som man føler i sit hjerte. Følelsen af taknemmelighed vokser stærkere, når vi giver udtryk for den overfor dem, der er ansvarlige for vore velsignelser. Vor Fader har sagt: „Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham hundrede fold, ja, mere.“ (Lære og Pagter 78: 19).

At udtrykke sin taknemmelighed hørligt gennem bøn er vigtigt, men det stærkeste og mest virksomme udtryk for den er det, der udtrykkes ved, at man alvorligt og uselvisk hengiver sig til pligten — ved det, vi yder over for Gud og vore medmennesker, og ved lydighed.

Lad hver dags gerning være en demonstration af vor påskønnelse for de velsignelser, vi får fra vor Fader i himlen, ved at vi yder af vor tid og vore talenter på det arbejde, Han har kaldet os til at udføre.

Missionspræsidentskabet.

Apostel Joseph F. Merrill død.

Apostel Joseph F. Merrill.

Sidste-dages hellige overalt i Kirken sorgede, da ældste Joseph F. Merrill af De Tolv Apostles Råd uventet afgik ved doden lordag nat den 3. februar 1952. Ældste Merrild, som den 24. august sidste år blev 83 år, var, før han døde, det ældste medlem af Kirkens generalautoriteter.

Lordag aften havde ældste Merrill ledet det forste mode i Ensign Stakes kvartårlige konference i Salt Lake City, og i den stav, som han var medlem af. Ved glimrende helbred og i strålende humor holdt han en tale, som var en stor inspiration for den store forsamling.

Efter at han var kommet hjem til sin son, dr. Rowland H. Merrill, hvor han boede, omkring kl. 10 om aftenen, talte han et kort stund med medlemmerne af familien, for han gik til sengs. På et eller andet tidspunkt i lobet af natten sov han stille ind i doden, sandsynligvis af et hjerteslag.

Ældste Merrill blev ordineret til apostel for mere end tyve år siden, den 8. oktober 1931, og som apostel har han besogt næsten hver eneste stav i Kirken og rejst vidt omkring i Europa, hvor han præsiderede over den europæiske mission fra 1933 til 1936.

Som formand for Kirkens Anti-Liquor-Tobacco Comittee ydede ældste Merrill en stor indsats for Kirkens medlemmer og særlig for præstedommets kvorums, ved at bringe til deres kundskab de sidste videnskabelige undersogelser og kendelser angående den skade, som tobak og spiritus forvolder.

For sin kaldelse til De Tolvs Råd havde ældste Merrill virket som Kirkens kommissionær for uddannelse, som medlem af Generalbestyrelsen for Unge Mænds Forening, som medlem af præsidentskabet for Granite Stake, som medlem af bestyrelsen for Ungdomsforeningen i Salt Lake Stake, og havde været præsident for Ann Arbor Branch, medens han studerede ved universitetet i Michigan.

Om det eksemplariske liv, som ældste Merrill forte og var talsmand for, udtalte Det Forste Præsidentskab ved hans dod:

„Endnu en gang er en stor forsvarer for sandhedens sag blevet kaldt hjem — ældste Joseph F. Merrill, medlem af De Tolv Apostles Råd. I mange år har han udfort ethvert hverv, der blev pålagt ham, aldrig undskyldt sig, aldrig skulket, aldrig beklaget sig. Han har været en mand, der altid var parat i Herrens tjeneste, rede til at udfore enhver opgave, som blev pålagt ham, og også rede til i tilfælde af forfald at påtage sig de opgaver, som var pålagt andre.

Hans tro var stor; hans mod ubojeligt. Han var dristig, når han fordømte det onde. Tidligere forbindelser og tilslutninger betød intet, når han følte, at opretholdelse af det rette blev tilhyllet.

Med sin store viden og dygtighed brugte han hele sit fond af kundskab til at støtte de store sandheder — guddommeligheden af det gengivne evangelium og præstedømme, guddommeligheden af profeten Joseph Smiths mission, den regelmæssige rækkefølge fra profeten Joseph til dem, som har efterfulgt ham som præsidenter for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og af alle de forrettigheder, rettigheder, magter og myndigheder, som på guddommelig måde var givet til profeten Joseph.

Han udtalte sig altid med stor styrke om retskaffenhed. Gennem et langt og aktivt liv gav han alt for at tjene Herren. Vi vil savne hans alvorlige, ydmyge og aldrig svigtende arbejde for dette værk. I sandhed, han havde, som Paulus, kæmpet den gode strid, fuldendt løbet og holdt troen. Alle de hellige vil forenes med os i dyb sorg over hans bortgang. Han er gået ind til en velfortjent belønning i vor Faders rige".

Ældste Merrill blev født den 24. august 1868 og voksede op på en farm i nærheden af Richmond, Cache County, Utah, som søn af ældste Marriner Wood Merrill, der selv var medlem af De Tolvs Råd, og Maria L. Kingsbury.

Han tog eksamen fra Normalskolen ved University of Deseret, nu University of Utah, i 1889. Han blev „bachelor of science" ved University of Michigan i 1893. I somrene 1893 og 1902 frekventerede ældste Merrill Cornell University. Efter endnu et specielt studium ved University of Chicago i somrene 1894, 1896 og 1897 frekventerede han John Hopkins University, hvor han tog sin filosofiske doktorgrad og blev valgt ind i det lærde broderskab Phi Beta Kappa i 1899.

I 1920 fik han æresdoktorgraden ved University of Utah.

Før sin kaldelse som Kirkens kommissionær for uddannelse i 1928 virkede ældste Merrill som dekan ved ingeniorskolen på University of Utah i 28 år. Han har været assisterende professor i kemi, professor i fysisk kemi og fysik, og leder af School of Mines and Engineering.

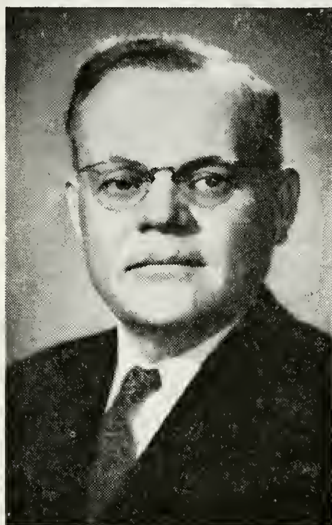
Som kommissionær for uddannelse indviede han i stor udstrækning Kirkens nuværende seminariesystem, som der blev taget initiativet til i Granite Stake, medens han var i stavspræsidentskabet. Ældste Merrill var også en af de første til at opmuntre til det program for „hjemmeaften", som nu er en vidtstrakt institution i Kirken.

Ældste Merrill har forfattet de tre bøger „Manual of Physics", „Descendants of Marriner W. Merrill", og „The Truth-Seeker and Mormonism".

I juni 1898 blev ældste Merrill viet til Annie Laura Hyde, som

døde i 1917. De havde syv børn, hvoraf de fem lever. Den 29. juni 1918 ægtede ældste Merrill Emily L. Traub, som døde i oktober 1941. Ældste Merrill havde 21 børnebørn og 1 oldebarn, som alle overlever ham.

Ældste Marion G. Romney opretholdt som den 68. Apostel i Kirken.

Apostel Marion G. Romney.

Ældste Marion G. Romney, som lørdag den 6. oktober 1951 kl. 10,23 blev opretholdt som den 68. apostel i Kirken, siden den blev organiseret, og som medlem af De Tolv Apostles Råd, blev født i Colonia Juarez, Mexico, den 19. september 1897 som søn af George S. Romney og Artemisia Redd.

Han fik sin første opdragelse i skolerne i Juarez og rejste til Salt Lake City med sine forældre i 1912, da de blev forvist fra Mexico sammen med de andre sidste dages hellige under revolutionsopstanden i Pancoo Villa.

Ældste Romney tog sin eksamen fra Ricks College i Rexburg, Idaho, hvor hans fader virkede som College præsident. Senere frekventerede han University of Utah, og i 1932 tog han eksamen fra School of Law ved universitetet.

Han blev sagfører i 1930 og begyndte en aktiv juridisk karriere. Foruden sin private praksis virkede han også som assistent for amtets, distriktets og byens sagførere.

Fra 1920 til 1923 virkede ældste Romney som missionær i Australien. Han var aktiv i de forskellige organisationer og præstedømtkvorums i 33. ward, indtil han blev ordineret som biskop i 1935. Tre år senere, i 1938, blev han opretholdt som præsident for Bonneville Stake, og denne stilling havde han, til han blev kaldet som en af assistenterne til De Tolv Apostles Råd i april 1941.

Ældste Romney er velkendt overalt i Kirken, da han har rejst vidt omkring i de sidste 10 år som en af Kirkens general-autoriteter og som assisterende leder af Kirkens Velfærdsplan. I denne periode har han haft ledelsen af Velfærdskontorerne.

Ældste Romney blev viet til Ida Jensen i 1924 og de har to sønner, Richard J. og George J., samt en sonnedatter.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

6. Assistent til De Tolv Apostle.

George Q. Morris, assistent til De Tolv Apostle, blev født i Salt Lake City den 20. februar 1874. Viet til Emma Ramsey i 1905. De har tre døtre: Marian, Margary og Helen.

Missionær i England 1899—1902. Præsident for Unge Mænds Forening i Salt Lake City 1904—08; 1913—14. Rådgiver i 14. Wards Biskopråd 1908—1913. Biskop i 14. Ward 1914—24. I Generel-Hovedbestyrelsen for Unge Mænds Forening 1924—28. Rådgiver til Præsidentskabet i Ensign Stake 1928—35. Assisterende præsident for General-Hovedbestyrelsen for Unge Mænds Forening 1935—37, præsident for denne bestyrelse 1937—48. Præsident for Eastern States Mission siden 1948. Assistent til De Tolv Apostles Råd den 6. oktober 1951.

Formand for komiteen for „This is the Place"-monumentet. Vicepræsident for Utah Pioneer Trails & Landmarks Association. Medlem af Sons of Utah Pioneers.

Formand for Undersogelseskomiteen i Nationalrådet for Boy Scouts America (Drengespejderne i Amerika). Viceformand for Region 12, BSA. Belonnet med Silver Antelope, BSA.

Frekventeret Brigham Young University. Eksamen fra University of Utah 1899.

7. Assistent til De Tolv Apostle.

Stayner Richards, assistent til De Tolv Apostle, blev født i Salt Lake City den 20. december 1885. Viet til Jane Foote Taylor i 1911. Seks børn: May, Robert (død den 26. september 1951), Marian, William, Nancy og Lee.

Missionær i England 1908—10. Rådgiver i Sugar House Biskopråd 1912—15. Forste biskop i Higland Park Ward 1916—28. Rådgiver til præsidentskabet i Granite Stake 1928—36. Medlem af Highland Stakes Højråd 1936, præsident for Highland Stake 1937—49. Præsident for den britiske mission siden 1949. Assistent til De Tolv Apostle den 6. oktober 1951.

Tidligere præsident for Salt Lake Realty Board, tidligere præsident for Exchange Club. Medlem af Salt Lake City Handelskammer. Medlem af Sons of Utah Pioneers.

Præsident for Studenterforeningen, University of Utah, 1906—07. Eksamen 1907.

Præsident for Stayner Richards Building & Construction Co.

8. Assistent til De Tolv Apostle.

Elray L. Christiansen, assistent til De Tolv Apostle, blev fodt i Ephraim, Utah, den 13. juli 1897. Viet til Lewella Rees i 1922. Børn: Frances Jean, Robert R., og Dorthea Lou.

Tidligere medlem af East Jordan Stake Søndagsskole-bestyrelse og af Højrådet. Tidligere biskop i Draper Ward. Assisterende præsident for Unge Mænds Forening i Logan Stake. Præsident for Texas Mission 1937—41. Rådgiver i Cache Stake Præsidentskab 1941—43.

Præsident for Logan Templet siden 1943. Rådgiver i East Cache Stake Præsidentskab 1947—51. Præsident for East Cache Stake siden 25. marts 1951. Assistent til De Tolv Apostle den 6. oktober 1951.

Underviste i skolen i Gunnison, Utah, 1920—24. Leder af Moroni High School 1925. Leder af Kirkens Grade- and Highschool i Texas 1926. Underviste i Hinckley High School i Kelsey, Texdan Skoledistrikt, 1930—36. Underviste i Logan High School Seminarium 1936—37 og 1941—43.

Cellist ved Utah Symfoniorkester og ved forskellige stryge-kvartetter.

Eksamen ved Utah State Landbrugs-College 1920. Eksamen ved University of Utah og Brigham Young University.

9. Assistent til De Tolv Apostle.

John Longden, assistent til De Tolv Apostle, blev født i Oldham, Lancashire, England, den 4. november 1898. Viet til LaRue Carr i 1924. Børn: Gail og Sharon.

Emigrerede til Salt Lake City i 1909.

Missionær i Central States Mission 1921—24. Biskop i 19. Ward 1925—30. Assisterende præsident for Unge Mænds Forening i Salt Lake Stake 1931. Medlem af Salt Lake Stakes Højråd 1931—35. Medlem af Highland Stakes Højråd 1936—50. Medlem af Kirkens General-Velfærdskomité siden maj 1950. Assisterende Koordinator for Kirkens værnepligtige fra Utah, Idaho og Nevada 1940—46. Assistent til De Tolv Apostle den 6. oktober 1951.

General-direktor for Westinghouse Electric Supply Co. siden 1942.

Præsident for Bonnevile Knife & Fork Club, tidligere vicepræsident for Salt Lake Rotary Club. Tidligere præsident for Intermountain Electrical Association. Medlem af Salt Lake Country Club.

Begavet med sanglige og dramatiske evner og har benyttet begge disse talenter i rigt mål.

Eksamen ved LDS High School. Frekventeret University of Utah.

Den nye apostel om sit kald.

Af Apostel *Marion G. Romney*.

Mine elskede brødre og søstre, når jeg står her og taler til Dem, er det ikke nogen ny oplevelse. Det er den 22. gang, jeg har rejst mig op her i de sidste ti og et halvt år. Jeg er ikke fremmed for Dem. Mange af Dem kender mig — nogle af Dem kender mig måske for godt. Denne kaldelse har haft en meget stor følelses-virkning på mig. Jeg troede ikke, der kunne blive så megen storm i så lille et glas vand. Jeg antager, at jeg nu vil få brug for Herrens hjælp mere end nogensinde før i mit liv. Vil De bede Herren give mig styrke til at sige nogle få ord ved denne lejlighed.

Den store respekt, som jeg altid har haft for den gerning, hvortil jeg nu er kaldet, bidrager i høj grad til den følelsesmæssige spæn-

ding, som jeg nu føler. Mænd, som holdt dette kald, var guddommelige i mine forældres øjne. Når de kom til Gamle Mexico, hvor jeg boede som lille barn, syntes jeg altid, de var af en helt anden race.

Jeg husker, hvad vi tænkte om præsident Joseph F. Smith, da han kom. Jeg husker ikke, at nogen af de brødre, som endnu lever, kom ned til os.

Jeg har altid tænkt på dette kald som et, der tilhorer et særligt vidne om verdens Forløser, og når jeg tænker på verdens Forløser, tænker jeg på det store Råd i åndeverdenen, da Han påtog sig at være redskabet og bringe offeret, og at sætte forløsningens evangelium i kraft. Jeg forstår, at Gud den Evige Fader var ophavsmanden til denne plan. Jeg ved det fra præsident Taylor. Jesus udførte den. „Jeg vil gå," sagde Han. Jeg tror, broder Whitney sagde det i disse vendinger: „Lad offervilligheden være min, og den uendelige herlighed Din."

Dernæst tænker jeg på Forløseren på bjerget sammen med Jareds broder, 200 år før Han blev født i kødet som Jomfru Marias lille barn. Der fik jeg en idé om, hvordan jeg mener en ånd ser ud. Jareds broder troede, han havde set kød og blod, men Ånden talte til ham og sagde: „Du har set, at jeg skal påtage mig kød og blod."

Derefter sagde Han: „Ser du, at du er skabt i mit eget billede. Ja, alle mennesker blev i begyndelsen skabt i mit eget billede. Se, dette legeme," (som for Jareds broder så ud som et legeme af kød og blod og ben) sagde Ånden Jesus Kristus, „som du nu ser, er min ånds legeme, og som jeg ser ud for dig i ånden, således skal jeg vise mig for mit folk i kødet."

Og så tænker jeg på Forloseren, den store Ånd, som skabte verden under Gud, vor evige Faders ledelse, idet Han påtog sig et legeme som et lille barn i en krybbe i Bethlehem.

Jeg tænker på Ham i Templet, da Han var 12 år, allerede fortrolig med sin mission, da Han sagde til sin moder — jeg tror ikke, det var på nogen respektløs måde, da hun irettesatte Ham, fordi Han var der uden hendes vidende: „Vidste du ikke, at jeg måtte være i min Faders hus?"

Jeg tænker på Ham under Hans gerning. Jeg kunne omtale mange tilfælde, men jeg skal ikke tage megen tid. Jeg tænker på Hans dåb som begyndelsen til det monster, som vi skal følge. Jeg tænker på Ham ved brønden sammen med den samaritanske kvinde, da Han sagde, at den, som ville drikke af det vand, som Han ville give, ville aldrig tørste igen, fordi det vand ville være en livets kilde, som springer op til det evige liv.

Jeg tænker på Ham, da Lazarus var gået bort, og Maria og Martha kom ud for at mode Ham. Jeg husker ikke samtalen nojagtigt, men jeg tror, Martha sagde: „Herre, hvis du havde været her, var vor broder ikke dod." Og Jesus sagde: „Jeg er opstandelsen og livet. Den, som tror på mig, om han end dor, skal han dog leve, og den, som lever og tror på mig, skal aldrig do."

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Jeg tænker på Ham i Templet i de sidste dage af Hans jordiske liv. Jeg tænker på Ham i Gethsemane. Jeg vil springe denne begivenhed over, den bevæger mig for dybt. Han led for mig der, og for Dem. Jeg tænker på Ham på korset. Jeg tænker på Ham i lunden sammen med profeten Joseph, og Faderen, Hans Fader, Faderen til Hans ånd, som viste sig for Jareds broder, Faderen til min ånd, som præsident Clark netop har forklaret, Faderen til alle menneskers ånd.

Når jeg tænker på, at jeg skal være et særligt vidne om Ham, mindes jeg, at Peter, Jakob og Johannes ikke kunne holde sig vågne under Hans sidste lidelse i Getshemane. Jeg tænker på nogle, som har svigtet. Jeg ønsker ikke at svigte.

Jeg tænker på dem, som har givet deres liv for at kunne vidne. Jeg har taget dette i betragtning. Hvis det skulle blive nødvendigt, håber jeg, at jeg ikke vil skælve for at give mit liv for vidnesbyrdet om Jesus. Jeg ved, Han lever. Jeg tvivler på, at jeg vil vide det bedre, når jeg møder Ham.

Jeg skal ikke fortsætte med dette. — Jeg vil gerne udtrykke min respekt for disse mænd. Jeg ved, præsident McKay har den myndighed, som profeten havde, og jeg ved, at profeten havde den myndighed, som Peter havde. Jeg har elsket præsident McKay i lang, lang tid. Jeg husker ikke, hvornår jeg første gang kom til at elske ham. Jeg tænker heller ikke, han husker, hvornår De gjorde det.

Det var nede i Los Angeles i vinteren 1912—13. Vi var den gang kendt som Mormon-flygtninge. Vi havde mistet vort hjem i Mexico — og var inviteret derhen. Broder McKay kom til Los Angeles; han kom til søndagsskolen, og han tog et glas vand. Han havde en pen i hånden. Han viste os, hvor rent og klart vandet var, og så lod han en dråbe blæk falde ned i det, og det gjorde det helt plumret, og han sagde til os små fyre: „Det er det, synden gør i ens liv,“ og jeg har altid siden den tid, præsident McKay, prøvet på at holde synden borte fra mit liv.

Jeg traf ham ovre i Australien. Jeg blev bange for ham derovre. Jeg var Konference-præsident. De plejede at kalde distrikterne „Konferencer“. Jeg ledede mødet, og da han så på sit ur, sagde han: „Broder Romney, jeg tror, det er 30 sekunder for sent.“ Så næste gang vi begyndte et møde, var det ikke for sent, og broder McKay så på sit ur og sagde: „Broder Romney, jeg tror, det er 15 sekunder for tidligt.“

Så tog han ikke mig med sig, da han tog op for at se Genolean Hulerne; han tog ældste Bischoff. Jeg husker, at da han kom tilbage, lærte han os en lektie ved at fortælle os, hvorledes disse store stalagmiter og stalakiter i hulerne var dannet ved uendelig små aflejringer fra vanddråber. Så fortalte han os, at det var på den måde et liv blev ophygget. Hver tanke, vi har tænkt, hvert ord, vi har sagt, hver gerning, vi har gjort, viser sig i vor karakter. Jeg har heller aldrig glemt dette.

Jeg har altid elsket præsident Richards, så længe jeg har kendt

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

ham. Jeg rejste ud med ham under mit tidlige arbejde som assistent, og jeg husker, hvorledes han ledede konferencerne. Han gjorde det med den samme dygtighed, hvormed en kunstner maler et billede. Jeg tror, at alt, hvad han gør, bliver gjort på en smuk måde. Jeg opretholder ham af hele mit hjerte.

Så er der den store mand, præsident Clark — han er den af Præsidentskabet, jeg har været knyttet nærmest til, både i præsident Grants og præsident Smiths og nu i præsident McKays tid, fordi han har været den ledende i det arbejde, som jeg har været kaldet til. Jeg tror ikke, der er et menneske i verden, som elsker retfærdighed, og som kender broder Clark,, som ikke elsker ham. Han har været som en fader for mig. Jeg elsker Dem, broder Clark, af hele min styrke.

Jeg elsker broder Smith, præsident Joseph Fielding Smith. Han har været meget venlig og betænksom mod mig. Jeg troede, han behandlede mig særlig godt, indtil jeg talte med de andre brødre om ham, og opdagede, at han behandlede dem alle på samme måde.

Jeg elsker alle brødrene, hver eneste af dem. Jeg vil ikke nævne alle de Tolv, men kun omtale broder Lee og broder Moyle. Det er mine nærmeste medarbejdere. Broder Lee er en seer. Jeg ved, at jeg aldrig vil gå fejl, hvis jeg er sammen med ham, og jeg ved, at jeg aldrig vil være hungrig, når jeg er sammen med broder Moyle, fordi han er så gavmild.

Jeg elsker de brødre, jeg har arbejdet sammen med, Thomas og Clifford og Alma, og Nicholas, som er død, patriarkerne, de halvfjers, biskoprådet, og de nye, som er kommet ind, nogle af dem har jeg været nært knyttet til.

Nu vil jeg gerne sige, at jeg er taknemlig for min arv. Både på min faders og min moders side har min familie været længe i Kirken, både familien Redd og familien Romney. Begge familierne gør krav på mig. Familien Redd hævder, jeg er en Romney, og familien Romney hævder, jeg er en Redd, men jeg er stolt af dem begge. Jeg er meget taknemlig mod min fader, afdøde George S. Romney, og min elskede moder, som sidder her i dag i tårer. Jeg er taknemlig for det retskafne hjem, de har opdraget mig i — moder, jeg elsker dig, jeg er dybt taknemlig.

Jeg er taknemlig for min egen familie og den støtte de giver mig. Mine sønner og min svigerdatter, min 16 mdr. gamle sønnedatter, som giver mig en masse glæder, og sidst, men ikke mindst, min elskede ledsagerske, min ungdoms elskede, mine børns moder. De har aldrig lagt mig et halmstrå i vejen. Vi havde været gift i 17 år, da jeg blev assistent til De Tolv, og jeg havde den gang kun været borte fra mit hjem i to nætter. Da jeg begyndte at rejse rundt for Kirken, var det hårdt for hende. Hun plejede at græde, hver gang jeg tog afsted og hver gang jeg kom tilbage. Nu græder hun kun, når jeg kommer tilbage.

Jeg er Dem meget taknemlig, mine brødre og søstre. Jeg elsker

dem alle. Jeg kender nogle af de bidrag, De yder. Når jeg rejser omkring i Kirken og ser Dem komme til de møder, som brødrene bemyndiger mig til at overvære, lærer jeg Deres hjerte og Deres loyalitet at kende.

Jeg sad ved et møde nu til morgen sammen med to distrikts-råd, og jeg så dem samtykke i de beslutninger, som disse store mænd i Præsidentskabet havde truffet, med den fineste enighedens ånd, som jeg nogensinde har set. Jeg elsker Dem for, hvad De har gjort for mig, når De har modtaget mig i Deres hjem.

Jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for at tjene Dem, og jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for at ære dette høje kald. Gud velsigne Dem, og Gud velsigne mig, og vil De bede for mig, at ingen fjende skal slå hul i det lille udsnit af værket, som jeg er kaldet til at forsvare. Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Fortsat artikel:

MORMONEN

Af Marcus Bach.

For mig var det en fortælling; for Ted Logan var det et mirakel.

Der må have været skepsis blandt dem, der valfartede til Mormonhøjen den dag, da jeg stod ved Moroni-monumentet. Nogle så på de udskårne felter på fodstykket af søjlen og vendte sig bort, idet de smilede med kloge miner. En mand bemærkede: „Det er den besynderligste historie, jeg nogensinde har hørt.“ En anden: „Ja, hvad skal man sige?“ Og en tredie: „De skulle se dette monument om natten, når projektørerne er tændt. De vil sværge på, at englen er levende.“ Tavs stod Moroni med højre hånd løftet mod himlen og med venstre hånd over den gyldne bog, og ingen så op på ham uden at gå bort mere tankefuld end han var kommet.

Et ungt par først i tyverne tøvede ved siden af monumentet, indtil alle de andre var gået. Jeg sagde til dem: „Hvad synes De om det?“

„Det er vidunderligt!“ udbrød den unge pige.

„Hvad mener De om miraklet?“ spurgte jeg.

„Ja, det var det, det var,“ erklærede den unge mand. „Et mirakel.“

„Hvad får Dem til at være sikker på det?“

„Hvis det ikke er sandt,“ sagde den unge mand fortroligt, „hvor kom så Mormons Bog fra?“

„Den kunne være blevet lavet,“ sagde jeg.

„Af hvem?“

„Af en eller anden. Af Joseph Smith selv.“

„Det ville have været et endnu større mirakel. Han havde ingen uddannelse.“

„Der er historien om Spaulding manuskriptet,“ foreslog jeg. „Der siges, at en presbyteriansk præst ved navn Salomon Spaulding skrev

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

en historie, der meget lignede Mormons Bog. Manuskriptet faldt i hænderne på en baptist ved navn Sidney Rigdon, som til gengæld blev beskyldt for at have givet det til Joseph Smith. Det *kan* være på den måde, Mormons Bog opstod."

Øjeblikkelig sagde den unge mand: „Den historie er afgørende modbevist af Kirken."

„De er — medlem?" spurgte jeg.

„Ja, det er vi begge to."

„Jeg forstår. Ja, jeg — nå, ligemeget, det var Spaulding-historien. Forresten, har De været på mission?"

„Nej, det har jeg ikke," svarede han, „men jeg skal muligvis. Måske snart."

„I to år?" spurgte jeg.

„Det plejer at være det tidsrum."

„Ja, det var ikke min mening at beskylde Deres leder for plagiat," undskyldte jeg mig.

„Det er i orden," svarede den unge mand elskværdigt. „Folk har mange forkerte opfattelser af vor kirke og vore ledere. Det er derfor, jeg føler, at jeg bør gå på mission."

„Held og lykke med det," sagde jeg, og følte igen, at i troens rige har den, som lever dens liv, selv om det kun er lidt, et stærkere argument end den, som kun har kendskabet til det, selv om det er stort.

Nogle dage senere fulgte jeg Joseph Smiths spor til en farm syd for Fayette, New York. Religiøs eventyrlyst var den spore, som førte mig ad stier, hvor Ted Logan aldrig havde været, men jeg vidste fra hans breve, at han ledsagede mig i tankerne fra disken i den forretning i den midtvestlige by, hvor han var ansat. Han fortalte mig, at han nu var ved at tage aktiv del i arbejdet i den lille gruppe, som udgjorde Mormon-menigheden i hans hjemby. Modstanden fra nogle af hans venner styrkede blot hans trofasthed. „Forfølgelse og mormonernes tro har altid gået hånd i hånd," skrev han. Hvad mig og min vandrelyst angår, havde han følgende at sige: „Mormonismens mirakler har til hensigt at virke som en spore i et menneskes liv, ikke som en prøve på hans lettroenhed."

Han må have vidst, at jeg behøvede en sådan opfordring, da jeg kørte til den ensomt beliggende Whitmer-farm. Her blev Mormon-Kirken grundlagt den 6. april 1830, under omstændigheder, der var lige saa dramatiske som en spændende film. Jeg havde læst enkelthederne, og jeg havde talt om dem med Ted; nu skulle jeg høre historien på stedet. Mine fortællere, den unge kustode og hans hustru, var fanatikere i en sand apostolisk orden, disciple, gennem hvem fortiden på overbevisende måde blev bragt til søgende som mig. De var troens forsvarere, frivillige i Palmyra-profetens hær, og de havde den stærke overbevisning, at Kirkens sag ikke alene var rigtig, men også guddommelig.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Peter Whitmers hjem, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret den 6. april 1830.

„Her sad profeten," fik jeg at vide, da vi gik ind i et lille værelse i det solidt byggede bjælkehus. „Det var her, de sidste af pladerne blev oversat. Joseph Smith sad her bag ved et forhæng. Han bar brystpladen og så gennem krystal-brillerne for at tyde skrifttegnene. Sproget var forbedret ægyptisk. Medens han læste oversættelsen højt, sad Oliver Cowdery her udenfor forhænget og skrev det hele ned."

Jeg blev vist gennem huset, medens den unge mand og hans hustru fortalte historien om deres tro. Bagved os kom deres to børn, som allerede havde tilegnet sig den samme inderlighed som forældrene i deres kærlighed til Seeren fra Cumorah.

Den unge kone sagde: „De første tre vidner om guldpladerne var Oliver Cowdery, skolelæreren, og to farmere, Martin Harris og David Whitmer."

Hendes mand tilføjede: „En gang spurgte en besøgende mig: „Hvorledes kan vi tro på almindelige hverdagsmennesker som disse?" Og jeg svarede: „Jesu disciple var også almindelige hverdagsmennesker, og vi tror på dem.""

„Ja," bemærkede jeg, „det er den forbavsende historie om guldpladerne, der får folk til at blive skeptiske."

„Ja, jeg ved," lød svaret, „at det var det fra begyndelsen. Martin Harris rejste endda til New York City for at tale med en kendt skolemand, professor Charles Anthon fra Columbia College. Mr. Harris tog med sig nogle afskrifter af de virkelige skrifttegn på pladerne; og

også nogle dele af oversættelsen. Professor Anthon sagde, at arbejdet var bemærkelsesværdigt, og at oversættelsen var fuldstændig korrekt. Han gav mr. Harris en attest på det. Så spurgte han: „Forresten, mr. Harris, hvor er pladerne kommet fra?“ „Fra en engel fra Gud,“ sagde mr. Harris. Professoren sagde: „Lad mig se den attest, jeg gav Dem, en gang til.“ Martin Harris rakte den til ham, og professor Anthon rev den i småstykker.“

„Men hvor er pladerne nu?“ spurgte jeg. „Er det muligt at komme til at se dem?“

„Næppe,“ sagde den unge kone.

„Nej,“ tilføjede manden alvorligt. „Det er ikke muligt at se dem, for profeten gav dem tilbage til englen.“

„Javel.“

„Jeg ved, hvad De mener,“ var det alvorlige svar. „Hver gang jeg fortæller folk det, ser de på mig, som om de ville sige „Sikken en historie!“ Det er ganske vist en historie, men den er sand. Jeg siger til dem: „De tror da på Bibelen, ikke?“ „Ja,“ tilstår de, „vi tror på Bibelen.“ Det gør jeg også. Det gør De også, er jeg vis på. Men har De nogensinde set *de* originale manuskripter?

„Nej,“ tilstod jeg. „Jeg tænker, jeg stoler på videnskaben og på retskaffenheden hos de mænd, som har hjulpet os med at få oversættelsen af dem.“

„Akkurat,“ sluttede han. „Og desuden står Bibelen fast ved den indflydelse og den magt, den har over menneskenes liv. Det er det virkelige bevis.“

„Jeg tror, jeg er enig med Dem i det.“

„Det er det samme med Mormons Bog. Den står også fast ved sin indflydelse, og dens indflydelse vokser stadig. Mormons Bog fortrænger ikke Bibelen; den kompletterer den. Medens Det gamle Testamente er en historie om det jødiske folk, er Mormons Bog historien om den gamle amerikanske civilisation, såvelsom profetier og deres opfyldelse. Det nye Testamente er historien om Jesus og frelsningsplanen, og Mormons Bog er bekræftelsen på det. Den fortæller os også, at Jesus viste sig på det vestlige fastland efter sin opstandelse.“

„De mener,“ afbrød jeg, „at mormonerne virkelig tror, at Jesus var her i Amerika?“

„Ja, hvorfor ikke?“ svarede han. „Vi har optegnelsen om det.“

„Hvorfor ikke?“ indskod hans hustru. „Hvorfor skulle Han have været begrænset til eet fastland eller land?“

Jeg var næsten rede til at dele hendes begejstring.

„Ville det ikke være vidunderligt, hvis alle i Amerika troede, at Han virkelig havde været her? Jeg tror, det ville forandre alles Liv,“ fortsatte hun, meget fortroligt.

„Det ville forandre enhvers liv blot at læse og studere Mormons Bog,“ tilføjede hendes mand.

„Naturligvis ville det det?“ samtykkede hun.

Templet i Kirtland.

„For så,“ sagde han, „ville de skjulte ting i skriften blive åbenbaret for alle og enhver. Så ville folk se, at genoprettelsen af Kirken var forudsagt.“

„De tror, at Mormon-kirken var forudsagt?“ spurgte jeg, og de fordringsløse omgivelser kom med tusinder af modsigelser.

„Ganske sikkert!“ var min førers eftertrykkelige svar. „Det er den eneste kirke, i hvilken Gud stadig taler og åbenbarer sig for mennesker. Det er den eneste kirke, som er dannet efter samme mønster som den oprindelige kirke på Kristi tid. De vil tro det en dag,“ forudsagde han fortroligt, „fordi jeg tror, De søger efter sandheden. Flere og flere folk tror på det stadigvæk. Som De ved, er der næsten en million mormoner.“

Hvis det var tallene, udgjorde det også noget af et mirakel, for de repræsenterede flere medlemmer, end vi havde i vor sekt, den Evangeliske og Reformerte, og vi gik tilbage til 1517! Hvor kom alle disse Ted Logans fra? Hvad var hemmeligheden ved mormonismens vækst? Hvorfor var de, som fulgte denne tro, så begejstrede og så ubestridelig bundet til deres tro?

Jeg forlod Whitmers farm og irettesatte mig selv for min naivitet,

for den sidste bemærkning, jeg kom med til ægteparret, var: „Hvis kristendommen blev født i et rum øverst oppe, kan jeg ikke se, hvorfor mormonismen ikke skulle blive født i et bjælpehus.“ Føreren skulle have sagt det, ikke jeg. Eller måske skulle det overhovedet ikke have været sagt. Jeg var vred på mig selv, fordi jeg var holdt op med at være objektiv. Jeg følte, at et spind af lettroenhed var ved at væve sig rundt om mig, både af forsvarerne af dette mærkelige evangelium og af min egen fantasi. Jeg opdagede endda, at jeg havde købt et eksemplar af Mormons Bog.

Den aften åbnede jeg den. Trykt på forsatsbladet stod det beedigede vidnesbyrd fra de tre vidner, Cowdery, Whitmer og Harris. Under dette stod vidnesbyrdet fra otte andre mænd, som bekræftede, at de også havde „set, og løftet og vidste med vished“, at guldpladerne var virkelige.

Så bladede jeg igennem denne amerikanske bibel, medens jeg tænkte på, hvor mange protestanter der mon nogensinde havde set et eksemplar eller læst et vers af nogen af de femten bøger. Hvor disse forskellige skrifter end kom fra, og hvad de end var, så overgik de i storhed og indhold mine allerstørste forventninger. Stilen var bibelsk, henvisningerne til Den Hellige Skrift var omfangsrige, den gamle fortælling var frygtelig indviklet. Det var ikke en bog, som man ville læse for tidsfordriv eller skrive for vindings skyld. Den var højtidelig og massiv og tung som de plader, på hvilke den var indgraveret. Ingen Vermont skoledreng havde skrevet den, og ingen presbyteriansk præst havde fusket med disse sider.

Efter at have arbejdet mig igennem Første Nephi Bog, var jeg parat til at slå mig til ro med miraklet på Cumorah og lade det gå for det. Det ville sikkert være passende at sige: „Pladerne til dette religiøse bind blev skjult af en engel, opdaget af en ung mand, hvem Herren havde udvalgt, og oversat ved hjælp af magiske briller.“ Dette var naturligvis nøjagtig, hvad Mormons Bog selv indebar. Mormon, en af Guds udvalgte, var fader til Moroni, og tilsammen var de gravørerne til manuskriptet og dem, der havde skjult det. Hvad resten af mormon-evangeliet angår, kampene mellem nephiterne og lamaniterne og den ureducerbare genealogi — alt dette kunne vente, indtil jeg igen traf min døbte ven, Ted Logan. For ham var bogen et guddommeligt dokument; for mig, en gåde.

Men den var ikke mere gådefuld end den kirke, som rejste sig af dens sider. De seks priviligerede medlemmer, som organiserede den nye sekt i Whitmers hjem, voksede til tres, så til seks hundrede i løbet af nogle måneder. Døbte medlemmer bragte det „sidste-dages“ evangelium over hele New England og Pennsylvanien. I Kirtland, Ohio, byggede de deres første tempel.

(Fortsættes).

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Vi — og moralen.

Når man tænker på ovenstående titel, så er der straks to spørgsmål, som melder sig. Det første er: „Hvem er vi?“ Det andet er: „Hvad er moralen i forbindelse med os?“

Det første spørgsmål er let at besvare: „Vi er alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.“

Det andet spørgsmål derimod kan ikke besvares med samme lethed.

Hvad er egentlig moral, er det den til enhver tid gældende opfattelse af livsanskuelsen, eller er moralen en bestemt opfattelse af livsmåden?

I den 11. trosartikel står blandt andet: „Vi fordrer ret til at dyrke Gud den Almægtige efter vor egen samvittigheds bydende.“

Vi bør have den moral, som testamentet giver os, vi bør også spørge vor egen samvittighed, om vore handlinger og vore tanker er i overensstemmelse med grundlaget i testamentet og vor egen samvittighed.

Jeg vil fortælle en oplevelse, som skal illustrere, hvorledes man bør handle.

En mand tilbød mig en cigar, manden vidste, at jeg var medlem af Jesu Kristi Kirke, og som sådan ikke nød tobak. Han nødte mig flere gange, til sidst med den begrundelse, at der var jo ikke nogen, som fik det at vide. Mit svar var, at jeg selv vidste det.

Man kan ikke gøre nogen ting, som er imod ens egen samvittighed, hvis vi gør det, opfylder vi ikke ordene i den ellevte trosartikel.

Når man skal tale om moral i forbindelse med „vi“, kommer man uvilkårligt til at tænke på visdomsordet.

Er visdomsordet kun det ikke at ryge, drikke alkohol, kaffe eller te? Det er jo ikke så svært at overholde, når blot man har en lille smule karakterstyrke; eller er der noget mere under begrebet „visdomsordet“?

Visdomsordet er i virkeligheden en stor fordring til den enkelte.

For at kunne opfylde visdomsordet i dets fylde, må man øve selvbeherskelse, åndelig og legemlig renhed, og opfylde sit arbejde og hjemmets gerning med glæde.

Skal man altid sige ja, når man bliver spurgt om at påtage sig et arbejde inden for Kirken? Er det ikke bedst først at spørge sig selv, om det er i overensstemmelse med vor egen samvittighed. Har jeg opfyldt visdomsordet, før jeg påtager mig at lære og lede andre? Er jeg i mig selv ren nok til at svare ja? Kan jeg med absolut renhed i sindet stå frem og tale om Guds evige evangelium?

Hvis vi har gjort noget, som ikke harmonerer med visdomsordet, er det så ikke vor pligt over for Gud og os selv at bede om tilgivelse?

Kom med dine sorger og bekymringer til din Gud, og når du angrer med et oprigtigt hjerte og siger: Jeg vil ikke synde mere, så vil Herren tilgive dig, og du kan atter med åbne øjne træde frem for Gud og mennesker, *Rudolf Kjær,* Aarhus.

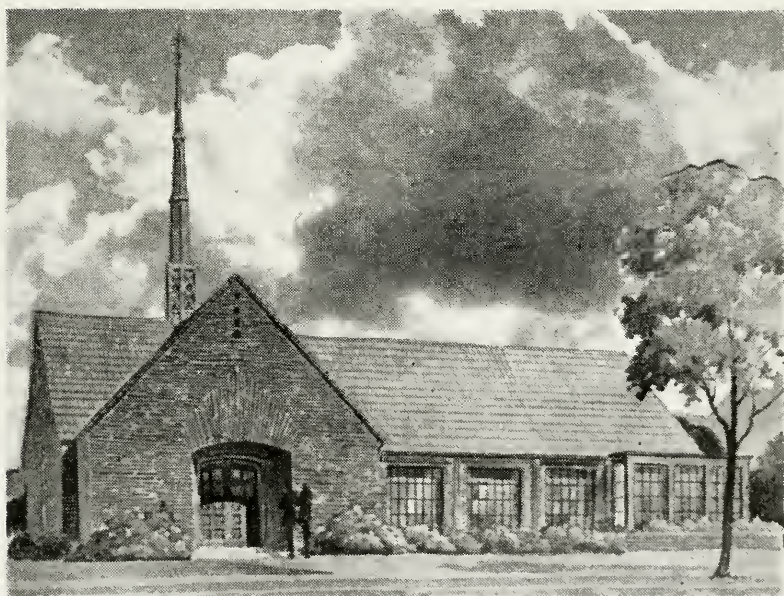
Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Ny kirke i Odense.

Præsident Sørensen meddeler, at der er købt byggegrund i Lahnsgade i Odense, og der skal bygges en ny kirke, når godkendelse fra Amerika og byggetilladelse fra Boligministeriet i Danmark er opnået.

Byggekomiteen i arbejde.
Fra venstre: Edvard Christoffersen, Holger Raunholt, Erik Andersen (formand), Alfred Pedersen og Terje Schiller.

Model af den nye kirke i Odense, der bliver nogenlunde den samme som den, der skal bygges i Randers.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

En sidste-dages helligs hjem.

Vi ved alle, at vi lever i en tid, da den moralske degeneration breder sig, fordi den grundlæggende enhed i samfundet — familien, hjemmet — ikke kan stå mål med de høje moralske standarder fra fortiden.

Som sidste-dages hellige er vi nødt til at vende søgelyset mod vore egne hjem og se, om de kan stå mål med de standarder, der forlanges af det gengivne evangelium — og hvis de ikke kan det, er det nødvendigt, at vi gør noget ved det.

Hvad er det karakteristiske ved en virkelig sidste-dages helligs hjem?

Virkelige sidste-dages helliges hjem har en evig grundvold. De får deres begyndelse i Herrens templer, hvor en mand og hans hustru bliver viet for tid og evighed. Der bør ikke være noget andet udgangspunkt. Dette er den højeste form for bryllup, og det avler rene familier og stabile hjem.

Således er der tro, retskaffenhed og præstedømme i enhver sand sidste-dages helligs hjem. Faderen har kraften og privilegiet at lægge sine hænder på sine børn og se dem helbredt ved troens kraft.

Herrens ånd dvæler i de trofastes hjem; som et resultat heraf bør der ikke være noget mundhuggeri, nogen bagtalelse eller noget had; evangeliets kærlighed vil vokse i børnenes hjerter; der findes et bolværk mod forseelser eller ondskab i enhver form.

Hjemmet er et af de helligste steder på jorden. Kirkens standarder bør overholdes af dem, som bor der. Hver morgen og hver aften bør der være familiebøn, idet alle medlemmerne af familien skiftes til at takke Herren for deres mange velsignelser og beder Ham om at sørge for familiens og de enkelte medlemmers fornødenheder. Maden bør velsignes ved hvert måltid; taknemmelighedens ånd bør findes i overflod.

I en virkelig sidste-dages helligs hjem overholdes sabbatsdagen. Familien overværer de fastsatte møder.

Sidste-dages hellige børn bør undervises i evangeliet ved forskrifter og ved eksempel. Forældrene skal lære dem om Joseph Smith og om gengivelsen af evangeliet. Børnene skal opmuntres til at læse Mormons Bog og de andre skrifter, til at lære om Kirkens historie, så de selv kan få tro og opnå vidnesbyrd om guddommeligheden af dette store sidste-dages værk

Tiendebetaling praktiseres i enhver virkelig sidste-dages helligs hjem. Forældrene ville hellere sulte, eller pådrage sig enhver forpligtelse, end undlade at være ærlige overfor Herren med deres tiende- og fasteofferbetaling. Det er det almindeligste at faste på fastesøndagen og på denne dag betales fasteoffer.

Visdomsordet bør læres og overholdes; te, kaffe, tobak og spiritus hverken findes eller serveres under nogen omstændigheder i virkelige sidste-dages helliges hjem. Kyskhedens lov overholdes, og alle

medlemmer af familien bliver derfor belært om at være rene i tanker og i handling. At spille kort er ikke tilladt i et sådant hjem, og medlemmerne af familien bør heller ikke spille kort andre steder.

Kirkens autoriteter, både de lokale og General-autoriteterne, respekteres. Intet barn skulle nogensinde høre sine forældre sige noget usømmeligt om biskoppen, stavspræsidenten eller nogen anden, der har stilling i Kirken.

Og således er det med alle Kirkens standarder: de bør læres og holdes i de sidste-dages helliges hjem. Børnene skulle vokse op faste i troen; sønnerne skulle ønske at gå på mission; alle børnene skulle stræbe efter velsignelsen ved tempelvielse.

Hvis en sidste-dages helligs hjem begynder med tempelvielse, og hvis forældrene og børnene holder Kirkens standarder, så vil familieenheden, hjemmet, fortsætte i evigheden. Sidste-dages helliges hjem er evige. Og ophøjelsens sande natur, den største af alle Guds gaver, er at have en familie-enhed, som fortsætter i den celestiale herlighed.

Fra Deseret News.

„Songs of the West" på missions-tournè.

Henimod slutningen af december måned blev en gruppe missionærer fra de forskellige grene i missionen kaldt til København. Disse missionærer, som alle var musikalsk begavede, blev kaldt sammen for at danne en syngende gruppe, der skulle rejse rundt i Danmark og give koncerter. Disse missionærer modtog en speciel kaldelse til at prædike evangeliet gennem sang for det danske folk.

Medens denne gruppe øvede i København, besøgte præsident William Hansen og ældste Myles Jones talrige byer omkring i Danmark for at gøre det forberedende arbejde til den påtænkte koncert-tournè. Resultaterne af denne forberedende rejse var meget tilfredsstillende. Præsident Hansen og ældste Jones fandt politiet og de andre offentlige myndigheder meget imødekommende og villige til at være behjælpelige med koncerterne. De nødvendige tilladelser blev med glæde givet, og lokaler blev skaffet, og altsammen bidrog til at styrke begejstringen for den musikalske trop.

I juleferien benyttede koret hvert ledigt minut til at øve under broder Einar Corellis dygtige ledelse. Sange blev valgt og musikken lært; alle gjorde en ekstra anstrengelse for at kunne præsentere et udsøgt program for det danske publikum. Broder Corellis arbejde mærkedes under hele turen Skønt han ikke var i stand til at rejse rundt sammen med koret, følte man hans nærværelse, som der stod i *Horsens Avis:* „......Bag udførelsen af hvert enkelt nummer mærkede man en dirigents faste hånd".

Således begyndte „Songs of the West". Det alsidige program, som koret præsenterede, viste, som *Social-Demokraten i Nyborg* skrev: „......Først og fremmest, at mormonerne svarer til deres tilnavn „et syngende folk", som også kan synge andet end deres egne religiøse

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

sange". Også, som fastslået af journalisten i *Silkeborg*: „......Koncerten er ikke tænkt som nogen direkte propaganda for mormonkirken — men et alsidigt og omfattende program for alle sang- og musikinteresserede". Formålet med koncerterne, at vinde venner og skabe velvilje, viste sig i hver eneste by, hvor programmet præsenteredes. Det så man klart både hos publikum og i pressen. Følgende fra *Helsingør Dagblad* viser de resultater, der opnåedes: „......Det blev en aften så festlig og hjertelig, at man straks følte sig hjemme hos de unge mennesker. Ved indgangen til salen fik man et kraftigt håndtryk — mens man med smil og venlige ord fik anvist plads".

Den syngende gruppe, bestående af missionærer, som virker i den danske mission, var ikke en trænet gruppe af professionelle sangere, men et kor, som var samlet for at skabe glæde hos andre ved deres sang. Dette mål blev også nået, „et er, hvad man privat kan mene om mormonmissionærernes forkyndelse i Danmark, et andet, hvad man synes om disse nydelige unge amerikanere som sangere" *(Jydske Tidende)*. Mange fine anmeldelser er blevet skrevet om korets præstationer:

„De to kor (damer og herrer) synger nemlig meget musikalsk og stilrent, og deres indstudering af det store program, man præsenterede, var særdeles velunderbygget". *(Demokraten, Aarhus)*.

„De unge mennesker er amatører, men hvor de sang og spillede"! *(Helsingør Dagblad)*.

„Sangerne havde en ualmindelig god beherskelse af stemme-materialet og formåede at få det mest mulige ud af de forskellige sange". *(Social Demokraten, Silkeborg)*.

Tilhørernes begejstring viser, at det ikke er nødvendigt at forstå engelsk for at kunne påskønne vestens yndlingssange og negro-spirituals. I Randers „......Bifald var langvarigt og fortjent efter sidste nummer", og i Vejle „......Bifaldet var stort aftenen igennem, ikke mindst efter sidste sang". *(Social Demokraten, Randers, Vejle Amts Folkeblad)*.

De danske numre overraskede og glædede dem, som ikke var klare over de engelsk-talende missionærers sprogkundskaber. „......Det blev en virkelig betagende oplevelse at høre det rejsende mormonmissionær-sangkor. Koret udmærkede sig ved sine varme melodiske stemmer og en fremragende klar tekstudtale, der gjorde det muligt for alle i salen at få fat i hvert eneste ord. Ikke mindst fortolkningen af danske sange var aldeles fremragende". *(SocialDemokraten,Randers)*. „......Så godt sang herrernes dobbelt-kvartet, at publikum forlangte „Natten er så stille" en ekstra gang. Med den sang kan de tage konkurrencen op med ethvert af vore hjemlige kor". *(Viborg Stifts Folkeblad)*. I *Aarhus*: „......Man lagde særligt mærke til dameterzettens stemningsfulde gengivelse af den gamle danske folkevise „Stalt Elselil"."

Korets akkompagnatør var ældste Th. Skabelund. Mange gange im-

ponerede han tilhørerne ved sin fremførelse af Sibelius, Chopin og andre komponister. „Aftenens største overraskelse var vel nok den amerikanske koncertpianist Th. Skabelund, som med sit spil bragte noget af det store sus frem —". *(Horsens Avis).* Ofte måtte ældste Skabelund nojes med et klaver, der ikke var særlig godt, som f. eks. i Frederikshavn, hvor han måtte „kæmpe energisk med et genstridigt klaver". *(Frederikshavn Avis).* Mange gange lød kommentarerne som i Viborg: „......Man havde gerne hørt ham ved et flygel". Imidlertid var ældste Skabelund alt i alt i stand til at få et godt resultat ud af selv de værste klaverer — glædede alle, der var tilstede.

Koncerterne blev afholdt i 21 forskellige byer. Hele rejsen gjorde koret pr. tog. Den tid, der blev tilbragt i toget, viste sig at være en værdifuld propaganda for missionærerne. Togfunktionærerne blev snart godt kendt med „de rejsende mormonmissionærer". Indlogering blev i de fleste tilfælde ordnet af kirkens medlemmer. Korets medlemmer var overvældet af den hjælp og støtte, som kirkens medlemmer i de forskellige grene ydede dem. Uden denne støtte fra de lokale medlemmer kunne koncerterne ikke være blevet den sukces, de blev.

På den korte tid af 33 dage sang koret ialt 41 gange, for ialt ca. 6000 tilhørere. Foruden ved de på forhånd fastsatte aftenkoncerter sang de på hospitaler, alderdomshjem, sanatorier, i foreninger, og ved grenskonferencer. Hvert eneste program virkede efter sin hensigt: Venskab og velvilje kom missionærerne i møde.

Ikke alene har vi set gode resultater, men uden tvivl vil vi se frugterne af det i fremtiden.

Evangeliet blev præsenteret, ikke ved Skriften, men gennem „Songs of the West".

Myles C. Jones.

Vi vil gerne udtrykke vor store påskønnelse og tak til koret for dets store arbejde og til alle medlemmer og venner, som har været så venlige og hjælpsomme overfor de syngende missionærer og taget sig så vidunderligt af dem.

Vi vil også gerne udtale vor tak til broder Einar Corelli for hans storartede hjælp og bistand, og ligeledes til ældste Myles Jones for det store arbejde, han har udfort ved arrangementet af tournéen.

Missionspræsidentskabet.

Kirken ude omkring.

Der var ved slutningen af 1950 2981 Kvindelig hjælpeforenings organisationer med 127.550 medlemmer. Disse søstre gav omkring 1.249.613 timer af deres tid til syning for Kvindelig hjælpeforening, og besøgte 182.358 syge og hjembundne. Desuden skænkede de til velfærdsarbejdet 33.488 stykker beklædningsgenstande, som var forarbejdet på de regelmæssige arbejdsmøder.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Der er i Kirkens missioner 17.539 børn indskrevet i Primary og i Kirkens wards 139.684. Tilsammen 157.223.

Den nederlandske missionspræsidents hustru, mrs. John P. Lillywhite, døde den 22. december 1951 i Haag, Holland, hvor hun udførte sin tredie mission til Nederlandene sammen med sin mand. Begravelseshøjtideligheden blev afholdt den 10. januar 1952 i Brigham City, Utah.

Det næstældste tidsskrift i Kirken i Amerika, som endnu udgives, „The Juvenile Instructor“, har påbegyndt sin 86. årgang.

I november måned 1951 stod Alberta Ward, Canada, øverst med hensyn til deltagelse i søndagsmøderne, idet 41 % af dets medlemmer havde været tilstede i månedens løb.

Øverst med hensyn til kredslærerarbejdet stod Cottonwood Stake i Salt Lake City og Wilford Stake, også i Salt Lake City, begge med 98 %.

Forårskonferencerne 1952 afholdes:

Odense ... ...29., 30. og 31. marts.
København... ... ... 5., 6. og 7. april.
Aarhus ... ...19., 20. og 21. april.
Aalborg ... ...26., 27. og 28. april
Esbjerg ... ... 3., 4. og 5. maj.

Følgende møder vil blive afholdt ved hver af konferencerne:

Fredag ... ...Missionærsammenkomst.
Lørdag kl. 15,00 ....Specielt møde for Kvindelig hjælpeforenings præsidentskaber og sekretærer.
Lørdag kl. 19,30 ....Koncert.
Søndag kl. 8,30 ....Præstedømsmøde.
kl. 8,30 .... .Kvindelig hjælpeforeningsmøde for alle medlemmer og venner.
kl. 10,00 ....Søndagsskole.
kl. 14,30 ....Specielt møde, hvortil alle indbydes.
kl. 19,00 ....Aftengudstjeneste.
Mandag kl. 8,00 ....Missionær-vidnesbyrdmøde.
kl. 19,30 ....Bazar eller fest.

Missionspræsidentskabet.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Referater fra grenskonferencerne.

Frederikshavn 12.—13. Januar.

Grenskonferencen i Frederikshavn åbnedes lørdag aften med en fest. Efter et lille program og forskellige lege blev der serveret forfriskninger. Alle tilstedeværende morede sig dejligt.

Søndag morgen kl. 9 afholdtes et møde for velfærdsarbejdet.

Søndagsskolen begyndte kl. 10. Programmet blev udført af såvel voksne som børn med sange og taler. De fleste søskende fik lejlighed til at bære deres vidnesbyrd for forsamlingen.

Konferencens motto var: „Af deres frugter skal du kende dem".

Kl. 18 afholdtes et funktionærmøde for grenens samlede funktionærer. I dette møde fik vi lejlighed til at diskutere grenens problemer og vanskeligheder. Det var et virkeligt opbyggende møde for os alle.

Konferencens højdepunkt var aftenmødet, som begyndte kl. 19. Gennem de vidunderlige taler og de smukke vidnesbyrd følte vi virkelig, at Guds ånd var tilstede. L. A.

Herning 12.—13. januar.

Konferencen begyndte med en fest om lørdagen, hvor broder Ejnar Due Jensen fra Horsens var så venlig at komme og vise os lysbilleder, hvorefter vi legede forskellige lege, og missionærerne serverede amerikansk kræs.

Søndagen begyndte med velfærdsmøde, derefter søndagsskole, og eftermiddagen optoges af genealogisk møde samt grensfunktionærmøde. Aftenen sluttede med gudstjeneste.

Der var 18 deltagere, og alle møderne overværedes af 1. rådgiver i Missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen.

Vi har grund til at være taknemmelige for en dejlig konference.

R. D.

Vejle 26.—27. januar.

Konferencen indledtes lørdag aften med en filmsaften. Broder Ejnar Jensen fra Horsens viste nogle interessante billeder fra en rejse, han har foretaget gennem Schweiz til Italien. Det var en underholdende aften, hvor der var ca. 23 søskende og venner tilstede.

Søndag kl. 10 samledes vi til søndagsskolen, hvor der var forskellige taler og sange på programmet, og til slut fik næsten alle lokale søskende lejlighed til at udtale deres glæde over arbejdet i Kirken og bære deres vidnesbyrd om Herrens vidunderlige værk. Kl. 14,15 afholdtes funktionærmøde, og kl. 15 genealogisk møde, hvor vi lærte meget interessant om det genealogiske arbejde. Kl. 19 var konferencens sidste møde, hvor vi hørte mange vidunderlige taler afvekslende med sang og musik. Der var mødt 29 søskende og venner. En vidunderlig konference var til ende, hvor Guds ånd havde velsignet os i rigt mål, og alle gik styrkede derfra. K. S.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Esbjerg 26.—27 januar.

Lørdag den 26. januar afholdt missionærkoret koncert på Hotel Spangsberg. Der var stor tilslutning, idet der var ca. 250 tilstede.

Søndag morgen kl. 8,30 afholdt præstedømmet og Kvindelig hjælpeforening velfærdsmøde under ledelse af grensforstander Johs. Sørensen. Tilstede 33.

Kl. 10 var der et dejligt søndagsskolemøde med et forprogram ved børneklasserne. Derefter var der fire korte taler med hovedemnet „Søger først Guds rige". Tilstede 62.

Kl. 17,45 afholdtes grensfunktionærmøde. Grenens bestyrelser blev opretholdt, og der var instruktioner for G. U. F. og Kvindelig hjælpeforening. Grensforstander Johs. Sørensen omtalte budgetplanen og de forskellige måder at fremskaffe penge til budgettet. Tilstede 42.

Kl. 19 afholdtes gudstjeneste med gode opbyggende taler af grensforstanderen, distriktspræsidenten og missionspræsidenten. Missionærkoret medvirkede og gav mødet en vidunderlig stemning, „for de helliges sang", siger Herren, „er efter mit hjerte". Tilstede 78.

Alle møderne var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sorensen.

Medens missionærkoret var i Esbjerg, havde de lejlighed til at synge på Centralsygehuset og De gamles Hjem, og også G. U. F. nød godt af dets smukke sang.

Som overalt hvor de hellige samles til konference, er det en styrke og glæde at være med i disse møder, „for Herren har talt til jorden pány. Guds tjenere er ude med dette glade budskab". J. A. S.

Nyborg 26.—27. januar.

Nyborg havde som indledning til grenskonferencen en udmærket underholdning lørdag den 26. januar. For de 18 tilstedeværende var det en god og fornøjelig aften, hvor der blev fremvist film, leget og serveret forfriskninger.

Søndag morgen begyndte med et velfærdsmøde for præstedømmet og Kvindelig hjælpeforening, hvor distriktspræsident James O. Mason og præsident William Hansen talte om velfærdsplanen, dens fremgang og dens store betydning. Tilstede 13.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, hvor grenens medlemmer, både voksne og børn deltog i en række taler ud fra konferencens emne Matth. 5: 8 „Salige er de rene af hjertet, thi de skulle se Gud", og hvor børnekoret, dirigeret af søster Hilma Skov, sang et par dejlige sange. Tilstede 20.

Aftenmodet kl. 19 var en vidunderlig oplevelse. Man fik virkelig rigt udbytte af de forskellige inspirerende og opbyggende taler, der blev holdt. Desuden medvirkede det nyoprettede Nyborg sangkor med et par af Kirkens smukke sange. Tilstede 17 V. V. N.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Kredslærernes budskab

Ellevte trosartikel.

Vi fordrer ret til at dyrke Gud den almægtige i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bydende og indrømmer alle mennesker den samme rettighed, lad dem tilbede hvadsomhelst, hvorsomhelst og på hvilken måde de behager.

Denne trosartikel skiller sig fra de andre 12 ved at benytte ordet: *fordrer*. Vi stiller her et krav, — et krav, som i alle demokratiske lande med De forenede Stater som forbillede, betragtes som en selvfølge, og vi tror, at de mænd, som har givet grundloven i disse lande denne passus, var inspireret og handlede i overensstemmelse med Guds vilje og derved bekræftede også her på jorden den handlefrihed under ansvar, som blev givet menneskene i det store råd i himmelen længe før denne jord rullede ind i sin bane. Sorgeligt kun, at små mennesker ikke har det samme storsyn og respekt for andres tro og opfattelse som disse inspirerede statsmænd. — Forfølgelserne af os og andre selvstændigt tænkende er et bevis på dette, — og her trænger mennesker endnu til at lære meget før de virkelig handler i overensstemmelse med grundlovens ånd.

Mærkeligt nok har religiøse mennesker, som dog alle bekender sig til det samme bud om at elske, været de mest intolerante, — men lad os vise det gode eksempel, når vi søger at hævde vor opfattelse, at det sker i langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed, uden at håne eller latterliggøre nogens tro og tænkemåde, — da handler vi i grundlovens ånd og efter sidste del af vor 11. trosartikel.

Ejnar Nielsen

„Nyt fra hjælpeorganisationerne"

Kvindelig hjælpeforening.

Den 17. marts vil det være 110 år siden Kvindelig hjælpeforening første gang blev organiseret, og i dag glæder titusinder af kvinder sig over, at den blev stiftet. De ser, at den går fremad på en strålende måde, taknemlige for arven fra fortiden, trofast og ydmygt mødende kravene af i dag, og læggende planer og byggende op for fremtiden.

De indrømmer, at himlens velsignelser i sandhed hviler over denne forening.

Evangeliets ånd, som virker i Kvindelig hjælpeforenings medlemmers liv, får dem til at søge efter de udødelige skatte og ikke være tilfredse med flygtige værdier. Den giver dem oplevelser, som bringer virkelig og varig glæde. Den undertrykker deres egoisme og får den kritiske ånd hos dem til at flygte. Den jager frygten bort og skaber tillid. Den får dem til at anerkende og respektere deres inspi-

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

rerede ledere og byder dem at adlyde deres lederskab. Ikke en modstræbende lydighed, men en frivillig lydighed, fremkaldt af kærlighed. Den løfter dem op øver de små ting i livet til et rige med det, som er godt og værd at prise. Den sætter dem i stand til at leve et nyttigt, lykkeligt liv.

Vi beder, at denne ånd må leve i hjertet hos alle vore medlemmer, og at De ved at deltage i vore møder kan opnå kundskab om evangeliet, være lydige mod dets lærdømme, og vise villighed til at holde de bud, som vor Fader i himlen har givet os

Må vi på denne fødselsdag atter udtrykke vor påskonnelse og taknemlighed mod Dem alle for Deres flid og trofasthed.

Vi har foreslået forskellige ideer til Deres møde den 17. marts og håber, at denne 17. marts må blive en dag, som De vil huske.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen.

Lad os mindes Herrens død,
når vi nyder vand og brød.
Du dit liv for os har givet,
for hver synder her i livet.
(Nadververs for marts—april).

HERRENS HUS ER ET ORDENS HUS. Alt har sin tid og sin plads. Når vi har problemer og vanskeligheder, så lad os tage dem op på rette tid og sted. Vi bør bringe vore problemer frem i funktionærmøderne eller til forstanderskabet. Kom aldrig frem med problemerne under søndagsskolen eller overfor dem, som ikke har noget med problemerne at gøre.

VÆR BEREDT. Lad os bruge drengespejdernes motto og „være beredt“. Forstanderne, lærerne, sekretærerne, organisterne, sanglederne, alle bør være forberedt og forsynet med de ting, der skal bruges under mødet. Bøger og bekendtgørelser skal findes frem, før mødet begynder. Se efter, at de, der skal tale, er tilstede og er på deres plads. Sanglederen og organisten må have sangene og musikken fundet frem og parat. Sanglederen bør ikke vente til sidste øjeblik med at rejse sig og lede sangen, men rejse sig i god tid, før organisten er færdig med at spille sangen igennem.

KOM IKKE BAGUD. Vi er blevet gjort opmærksom på, at mange af klasserne er bagefter med deres lektiearbejde. Der er en bestemt plan i missionen, som skulle følges. Hver søndagsskole i den danske mission skulle studere den samme lektie på den samme søndag. Januar måned er beregnet til at indhente sidste års lektiearbejde for dem, som er bagud. Alle skulle have begyndt de nye lektier senest i begyndelsen af februar. Alle de, som ikke har gjort det, bør straks begynde på de nye lektier. Når De begynder på de nye lektiehefter,

så indhent til det sted, hvor De skal være i forhold til resten af missionen og sørg for at være à jour. Når De har indhentet, hvad De skal, så tag een lektie hver søndag, *ikke mere og ikke mindre.*

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen.

Noget at se hen til. Vi kan alle huske ungdomsstævnet i København i 1951, hvis højdepunkt var søndagsmøderne, hvor ungdommen i den danske mission gennem deres vidunderlige vidnesbyrd tog imod udfordringen: „Vælg i dag, hvem I vil tjene", som blev præsenteret under stævnet.

Nu er et endnu større og bedre stævne undervejs i 1952. Ikke een eneste i den danske mission vil ønske at gå glip af den store begivenhed i Aarhus. Førskellige aktiviteter såvelsom specielle møder vil bidrage til at sætte kulør på begivenheden. Dans, musik og skuespil vil blive præsenteret gennem massedeltagelse af medlemmer af ungdomsforeningerne i hele missionen. En uforglemmelig oplevelse garanteres alle, der deltager. Dette er chancen til at vise, hvad der er blevet udført i ungdomsforeningerne gennem det forløbne år. Dette er lejligheden til at se, hvad ungdomsforeningen kan tilbyde i det kommende år. Vi vil være i stand til at se, hvad der *er* blevet gjort, og hvad der *kan* gøres indenfor G. U. F.

Planlæg Deres sommerferie *nu.* Funktionærer og lærere, I bør opmuntre alle medlemmer i jeres gren til at komme tilstede. Sæt jer som mål at få 100 % til at komme tilstede og deltage.

Datoerne er lette at huske: *27., 28. og 29. juni.* Og stedet er *Aarhus.*

En påmindelse. „Guds hus er et ordens hus". Hovedbestyrelsen vil gerne opmuntre alle organisationerne til at sørge før at føre deres bøger à jour. Skriv nøjagtigt referat over alle møder og hvor mange der er tilstede. Månedsrapporten skal indsendes til hovedbestyrelsen straks efter det sidste møde i hver måned. Sørg før, at disse rapporter bliver udfyldt fuldstændigt og nøjagtigt, før de sendes til København. Rapporter, som ikke er nøjagtige eller komplet udfyldt, vil blive sendt tilbage til organisationerne til rettelse.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Primary.

Vor kirke er kendt over hele verden før sin fine musik. Det er på grund af den betydning, vi tillægger den, og den lejlighed vi har til at synge i alle vore organisationer, lige fra vore tidligste år. Som Primary-arbejdere har vi lejlighed til at lægge grunden til denne musikalske opdragelse og til at lære børnene at synge deres sange, således at de kan være behagelige for vor Fader i himlen. Musik er i sandhed en guddommelig gave fra Gud, og de, som bruger den med forståelse, vil blive velsignet med hans ånd.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

At få det mest mulige ud af denne opgave er vort mål, at forøge barndommens glæde, at hjælpe med til at opbygge en åndelig baggrund og også give lejlighed til gruppesang. Musikken har så stor plads i Primary-programmet, at det er vor pligt at gøre så meget ud af den, vi kan, og det er slet ikke nødvendigt at være musiker.

Der er ikke kun een måde, der er den bedste til at lære andre en sang, men der er mange måder, og hver af dem kan anvendes, hvor det passer bedst. Fælles for alle metoder er: 1. Alvorlig interesse for den sang, som skal læres. 2. En begejstret holdning. 3. Ægte kærlighed til bornene i gruppen. 4. God forberedelse.

Enhver sang må forst præsenteres og læres. Al undervisning finder bedst sted, når forholdene er gunstige. Bornene vil lære deres sange lettere og synge med storre frihed og interesse, hvis man har fremelsket hos dem en glad iver efter at være med.

Det er vor bøn, at De vil bruge den lejlighed, De har, til at lære vore små børn glæden ved at synge.

Primary hovedbestyrelse.

Esbjerg Primary havde tirsdag den 18. december 1951 en vellykket julefest. Børnene havde øvet sig flittigt, og det var en fornøjelse at overvære programmet, som foregik på scenen. En julenisse overrakte til slut børnene deres forarbejdede julegaver: papirkurve, julekurve og andre ting. Alle børnene fik ligeledes en pose med appelsiner og andre godter. Til allersidst var der sanglege, og børnene morede sig dejligt.

C. P.

Genealogisk forening.

Døden er noget, som angår alle mennesker, og følgelig stiller mange —om desværre ikke alle, dette spørgsmål til sig selv, hvad foregår der med os, når vi lukker vore øjne? Det er sikkert kun få mennesker — selv blandt de, der tror på et liv efter døden — som gør sig tanker angående, hvad der sker med dem, og derfor er det vor opgave indenfor Genealogisk forening, at virke med til at skabe oplysning om dette problem.

Interessen blandt folk for livet hinsides er i virkeligheden stor. Er det aldrig hændt dig, at du ved samtale med venner og bekendte om livet efter døden og frelse for de døde, har opdaget, hvor stor en plads disse sporgsmål indtager i folks tankegang? Og det er jo kun ret naturligt, at dette optager ethvert menneskes tanker, thi hvor stor en

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

rolle spiller det ikke, at vi har den rette forståelse af livet, for at vi kan få det mest positive udbytte ud af det.

Fornylig var der i radioen en udsendelse om mikrofotografering, og der er ingen tvivl om, at der i denne udsendelse blandt mange folk blev sået en sæd, som kunne blive frugtbringende, om den blev bearbejdet rigtig.

Medlemmerne i den danske mission må derfor betragte det som en opgave for dem at give de undersøgere, der viser interesse for frelse og dåb for de døde, en naturlig forklaring på, hvorfor disse emner hører til vore store principper. Udeluk al mystik og uklarhed, og bibring tilhørerne en virkelig forståelse, så vil de fatte interesse for andre af Kirkens principper, og finde det naturlige og sande i dem også.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Fra missionsmarken

DÅB

KØBENHAVN:

3. februar:

Annalisa Margit Christiansen, døbt af ældste Alma D. Andersen, håndspålæggelse af ældste John B. Nielsen.

Edith Marie Munch, døbt af ældste Alma D. Andersen, håndspålæggelse af samme.

ESBJERG:

1. januar:

Bruno Hugo Robert Naumann, døbt af ældste Allen R. Mickelsen, håndspålæggelse af ældste Markus Gregersen.

Marie Krestine Agnes Balje Naumann, døbt af ældste Allen R. Mickelsen, håndspålæggelse af ældste Keith Hone.

26. januar:

Børge Olsen, døbt af ældste Markus Gregersen, håndspålæggelse af ældste Allen R. Mickelsen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken.

Velsignelser:

Randers: 6. januar: Jacob Erling Jens Christensen og Stella Jørga Andrea Christensens datter, Bente Ørum Christensen, velsignet af ældste Allyn R. Mahoney.

Ordinationer:

Aalborg: 29. oktober 1951: Harald Ejner Jensen ordineret til lærer af ældste Teodore A. Madsen.

Slagelse: 6. januar: Walther Collingford Hansen ordineret til præst af ældste Howard E. Otteson.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

6. januar: Jens Gunnar Andersen ordineret til diakon af præst Kjeld Egon Petersen.

København: 13. januar: Carlo Leis ordineret til lærer af missionspræsident Edward H. Sørensen.

Aage Kermit Larsen ordineret til lærer af missionspræsident Edward H. Sørensen.

Bent Arthur Jensen ordineret til ældste af missionspræsident Edward H. Sørensen.

Erik Sigurd Jensen ordineret til præst af ældste Bent Arthur Jensen.

Hans Peter Vilhelm Hansen ordineret til ældste af ældste Harry R. Petersen.

Ejnar Corelli ordineret til præst af ældste Harry R. Petersen.

Randers: 27. januar: Rasmus Anton Lundgaard Jensen ordineret til lærer af ældste Werner Sigfred Rønne.

Jens Karl Jensen ordineret til præst af ældste Leon McCarrey.

Dødsfald:

København: Den 29. januar døde søster Ingeborg Marie Andersen, 72 år gammel. Æret være søster Andersens minde!

Fødselsdag:

Esbjerg: Søster Petra Olsen fyldte den 21. januar 60 år. Hjertelig til lykke!

Emigrationer:

Aalborg: Den 10. oktober 1951 emigrerede Ellen Margrethe Charlotte Kilde til Detroit, Mich.

Missionærankomster:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

3. februar: Reuben Lavon Bingham, beskikket til at arbejde i Odense.

Delmer Eugene Hunt, beskikket til at arbejde i Odense.

Elmo Rasmussen, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Dennis William Christensen, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Missionærforflyttelser:

28. januar: Wm. E. Lund fra Skive til Odense.

Frank Jørgensen fra Vejle til Odense.

Stant Johnson fra Vejle til Aarhus.

Raydon Madsen fra Herning til Aarhus.

Darrell Bickmore fra Aarhus til Herning.

Chas. K. Arnold fra Aalborg til Skive.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!